

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Tekst og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Tekst (se Tillæg A. Sp. 2621) og dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Endvidere foretog man:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Udvidelse til de sønderjydske Landsdele af Lov Nr. 13 af 14. Februar 1874 om Forbud mod visse Tændstikker m. m.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 18).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg A. Sp. 2619) og dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Sluttelig foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Brandpolitiet paa Landet og det nærmest dermed i Forbindelse staaende Bygningsvæsen.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2653).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ejsing: Et Lovforslag som dette har jo den gode Egenskab, at det ikke deler Folk efter Partier. Jeg kan derfor heller ikke sige, at det, jeg her vil sige, absolut gælder for alle Medlemmer af det Parti, jeg tilhører. Jeg ved, at der er meget forskellige Meninger om dette Lovforslag. Jeg har i Erindring, hvordan det gik, sidste Gang et lignende Lovforslag var til Behandling, ganske vist i Folketinget; det fik en ynkelig Død, det kom ikke længere, og siden

den Tid har det ikke været muligt at faa et Lovforslag frem før det nu her foreliggende. Det har jo været ventet længe, der har været lyst efter det tidt, saa der er adskillige, der vil være den højtærede Minister taknemmelige for, at han endelig har naaet at faa et Lovforslag fremsat.

Det hed tidt i tidligere Tid, at det gjorde ikke noget, det brændte, for det var noget, Brandassuranceselskaberne skulde betale. Det er en ret mærkelig Opfattelse, da vi jo ved, at saa at sige alle de Selskaber, der virker paa Landet, er gensidige, hvilket altsaa vil sige, at vi selv skal afholde Udgifterne; men det er alligevel blevet sagt ikke saa ganske sjældent. Jeg tror dog, at Opfattelsen i saa Henseende har ændret sig ret betydeligt, jeg tror, at man har forstaaet, og ikke mindst under Krigen, at en Brand i Virkeligheden er en Ulykke, og at den rammer os alle, fordi vi er solidariske.

Der har jo i de senere Aar været adskillige Krak i Assuranceverdenen. Jeg vil dog gerne sige i denne Forbindelse, at jeg tror ikke, man har mærket noget til det i de gensidige Selskaber, i alle Tilfælde er det meget lidt, jeg ved ikke noget egentligt Tilfælde at kunne pege paa. Det ligger jo i Sagens Natur, at da de er gensidige, kan det ikke let gaa galt. Alligevel blev de gensidige Selskaber ved den Lov, vi vedtog i Sommer, slaaet sammen med alle dem, der skulde undersøges og give Oplysninger. Jeg synes egentlig ikke, det var nødvendigt at straffe de gensidige Selskaber for, hvad de andre har gjort, for saa vidt det da kan kaldes en Straf.

Men den Opfattelse i Befolkningen, at en Brand er en Ulykke, er ogsaa trængt ind paa Steder, hvor vi har været glade ved at se det, har bredt sig til Herredsfogder eller Dommere og til Politiet, som har med Opklaringen af Aarsagerne at gøre, og dette har givet sig Udslag i, at Folk nu kan faa Bøder og Afkortning for Uforsigtighed. Før var det meget vanskeligt at faa Herredsfogderne til at idømme Folk Bøder, hvorved Selskaberne blev i Stand til at foretage en Afkortning. Det er tidt ganske mærkværdige Uforsigtigheder, Folk kan begaa. Jeg skal nævne et Par Eksempler. Jeg nævner først et Tilfælde, som ligger nogle Aar tilbage. En Mand havde en Pumpe staaende inde i sin Lade; da Vinteren kom, svøbte han Halm om den, bandt den godt til og smurte noget Tjære paa den, for at det skulde være rigtig sikkert. Da Foraaret kom, skulde han have det af, men syntes, det var for besværligt, og hvad gjorde han saa? Han satte Ild til Halmen